

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **D.W.**

skazanego z art. 224a k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 grudnia 2025 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 lipca 2024 r. w sprawie V Ka 188/23, Sąd Okręgowy w Gdańsku utrzymał w mocy zaskarżony apelacjami wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 1 lipca 2022 r., II K 1752/18, skazujący D.W. m.in. na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasację na korzyść skazanego, zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w całości, wniósł obrońca, podnosząc szereg zarzutów rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 170 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 41 k.p.k., art. 170 k.p.k., art. 193 k.p.k. w zw. z art. 202 k.p.k., art. 170 k.p.k. w zw. z art. 92 w zw. z art. 410 k.p.k., art. 405 k.p.k., art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., art. 353 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 79 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. Nadto podniósł zarzut obrazy art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 224a k.k. i art. 91 k.k. oraz art. 12 § 1 k.k. W konkluzji wniósł o uniewinnienie skazanego od

popęłnienia przypisanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego oraz wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Gdańsk – Południe w Gdańsku w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Dodatkowo wniósł także o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia sprowadza się do tego, że jest ona odstępstwem od reguły z art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Przyczyną, dla której możliwe jest jej zastosowanie są nieodwracalnie niekorzystne dla skazanego skutki, które mogą wystąpić w sytuacji, gdy orzeczenie jest lub ma być wykonane. Stanowisko Sądu Najwyższego w tym przedmiocie pozostaje niezmiennie i utrwalone. Zastosowanie instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, czy z dnia 20 października 2022 r., II KK 473/22). Tego rodzaju skutki mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylenia zaskarżonego nią wyroku. Wtedy bowiem dochodzi do sytuacji, w której skazany odbywałby karę, której z racji na charakter uchybień dotyczących skarżony wyrok, wykonywać nie powinien.

Mimo przekonania autora kasacji, iż waga podniesionych w niej zarzutów pozwala już „prima facie stwierdzić wysokie prawdopodobieństwo ich zasadności oraz postawić – w miarę kategorię – prognozę co do możliwości” jej uwzględnienia, Sąd Najwyższy dokonując jej wstępnej kontroli nie znalazł podstaw do jednoznacznego uznania stawianych zarzutów za oczywiście zasadne. Podnoszone przez obrońcę okoliczności nie mają w swojej wymowie takiego charakteru, który jednoznacznie prowadziłby do wniosku, iż wykonanie orzeczonej wobec skazanego D.W. kary rodziłoby nieodwracalne i zbyt poważne dla niego następstwa. Jednocześnie pamiętać należy, że przyjęte stanowisko nie przesądza

o kierunku ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy, które musi być poprzedzone pogłębioną analizą i oceną podniesionych zarzutów.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

SSN Waldemar Płóciennik

[WB}

[r.g.]